

amaç 'ittifak' yapmak mı yoksa 'iltihak' etmek mi?

GÜNAY KUBİLAY

Bizim "bilge yazarımız" T. Şen Temmuz 2009'da "Bir Numaralı" yazıyı yazınca bana "iki numaralı" yazıyı beklemek düşmüştü. Bu yazın alanında devrimci siyasi etiğin bir gereği. Düşüncelerini kalem oynatarak ifade etmek isteyen herkes bu basit "yazın etiği"ni bilir. Bizim "bilge yazarımız" aradan beş ay geçtikten sonra nihayet "iki numaralı" yazıyı yazmayı başardı. Ama, bu "gecikme"den dolayı, öncelikle "muarızından" ve okurundan özür dilemek yerine, kendisine "yanıt verilmemiş" diye eleştiri yöneltilmekte bir beis görmüyor. Böyle bir yazın etiğinden yoksun biriyle ne kadar üretken ve verimli bir tartışma yapılır, bilemiyorum. Ancak, okuyucuya saygı gereği, bizim "bilge yazarımız"ın değindiği tarihsel sorunlara bir başka açıdan değinmek, yöneltilen eleştirilere ve ileri sürülen görüşlere dair düşüncelerimi açıklamak bir "farz" oldu.

Öyleyse tartışmaya SDP'ye dair çapakları ayıklamakla başlayabiliriz.*

Dikkatli okuyucunun gözünden kaçmamıştır. Bizim "bilge yazarımız" bu satırların yazarını önce "politik hafiyeye" gibi izliyor, sonra da sorguya çekiyor "Söyle bakayım, Demokratik Cumhuriyet için ne diyorsun? Demokratik Cumhuriyet stratejik hedefi noktasında özgürlük hareketi ile stratejik ittifak yapmaya var mısın, yok musun? (...) Özgürlük hareketinin stratejik hedefi demokratik cumhuriyettir ve özgürlük hareketi ile bir stratejik ittifakın kurulması bunun dışında nasıl olabilir?"

Aslında bizim "bilge yazarımız" sorduğu soruya kendi yanıt veriyor. Bir siyasi hareket bir başka siyasi hareketle "stratejik ittifak" hedefini önüne koymuşsa, o hareketin stratejik hedeflerini görmezden gelerek bir stratejik ittifak kurmayacağını bilir. Bu bilinmez bir düşünce değildir ve ittifak politikalarının abc'sidir. Kürt özgürlük hareketi ile "stratejik ittifak" hedefini önüne koyan, "ittifak programı"na Demokratik Cumhuriyet talebini almazsa, bu talep için Kürt özgürlük hareketiyle birleşik mücadeleye yönelmezse, elbette o ittifak gerçekleşemez. Tersinden şu saptamayı da yapmak gerekir: Kürdistan devriminin yanı sıra Türkiye devrimini pas geçerek bir stratejik ittifak da yapılamaz.

SDP, Kürt sorunu bahsinde ezen ulus sosyalist hareketinin organik bir bileşeni olan çoğulcu, devrimci, enternasyonalist sosyalist bir partidir. Ezen ulus sosyalistlerinin temel görevi ezilen ulusun kendi siyasi geleceğini belirleme hakkını ve bu doğrultuda ileri sürdüğü talepleri desteklemek, onun için mücadele etmektir. Kürt özgürlük hareketi, Kürt halkının siyasi geleceğini verili koşullarda Demokratik Cumhuriyet'te gördüğüne göre, SDP'ye ve bu hareketle ittifaka açık sosyalistlere düşen görev bu talep için Kürt özgürlük hareketi

ile omuz omuza olmaktadır.

SDP'nin Kürt sorununa bakışını ve Kürt özgürlük hareketi ile ittifak politikasını belirleyen bu temel enternasyonalist yaklaşım olmasına ve ortada iddia edildiği gibi bir "muğlaklık" olmamasına rağmen bizim "bilge yazarımız"ın ikna olmayacağına emin olabilirsiniz. O sözcüğün anlamına uygun bir "stratejik ittifak" ilişkisi değil, "stratejik ittifak" adı altında Kürt özgürlük hareketine tabi olunmasını ve iltihak edilmesini istiyor.

SDP'nin aşağıdaki Üçüncü Konferans kararını "muğlak" buluyor ve hiddetle karşı çıkıyor.

Ne diyor konferans kararı?: "Konferans şu somut gerçekliği açıklar: Türkiye'deki durgunluk ile Kürdistan'daki devrimci süreç, iki ülke devrimci güçlerinin eşitsiz ama birleşik mücadele içerisinde ortak politik hedefe yönelmesinin kaçınılmaz görev olduğuna işaret etmektedir. İki ülkenin denizaşırı sömürge ilişkilerinden farklı olarak Türkiye ve Kürdistan'ın "birleşik coğrafik özelliği", iki ülkenin tek bir kapitalist üretim biçimince (Kürdistan'a yönelik sömürgeci kapitalist politikaları göz ardı etmeksizin) birbirine bağlanması karşılıklı etkileşimi güçlendirmekte ve ortak hedefe yönelik görevleri belli bir politik eksende birleştirmeyi ve kalıcı örgütsel biçime büründürmeyi zorunlu kılmaktadır. Bu görev iki ülke devrimi bakımından stratejiktir ve bu stratejik ilişkinin merkezindeki politik güçler ve bağımsız organik bileşimi Kürt özgürlük hareketi ile böyle bir ilişkiye açık Türkiye sosyalist hareketidir. Böyle bir uyum, ortak bir eylem programı temelinde kurulacak "birleşik demokratik cephe" ve onun bir biçimi olarak "Çatı Partisi"yle yaşama geçirilebilir. Konferans, Çatı partisinin işçilerin, emekçilerin, ezilenlerin temel taleplerini eksen alan bir demokrasi programı temelinde kurulabileceğini belirtir (...)."

SDP'nin Kürt sorununa bakışını ve Kürt özgürlük hareketi ile ittifak politikasını belirleyen bu temel enternasyonalist yaklaşım olmasına ve ortada iddia edildiği gibi bir "muğlaklık" olmamasına rağmen bizim "bilge yazarımız"ın ikna olmayacağına emin olabilirsiniz. O sözcüğün anlamına uygun bir "stratejik ittifak" ilişkisi değil, "stratejik ittifak" adı altında Kürt özgürlük hareketine tabi olunmasını ve iltihak edilmesini istiyor.

Karar bir stratejik ittifak ilişkisini bütün yönleriyle ele aldığı halde, bizim "bilge yazarımız"ın eleştiri oklarının hedefi olmaktan kurtulamıyor. Çünkü onun ufkunda "iki ülke gerçeği", "iki ayrı program-iki ayrı örgüt" "stratejik ittifak-birleşik devrim" gibi tezler artık yer almıyor. Kürdistan devrimine dair taleplerin dışında Türkiye devrimine dair taleplere fena halde bozuluyor. SDP'yi ve bu satırların yazarını bu karardan dolayı "demokrasi mücadelesinin dışına düşmek ve ekonomizm yapmakla" suçluyor. Ne zaman Kürdistan devrimi ile birlikte Türkiye devriminden, Türkiye devrimine dair güncel görevlerden, emperyalizme, kapitalizme karşı mücadeleden söz edilse bir hezeyan başlıyor. Türkiye devriminden anladıkları sıkça başvurdukları ekonomizmin ve sendikalizmin bir adım ötesine geçmiyor. Böyle düşünenleri biz anlayabiliyoruz. Bu tür düşünce sahipleri, mücadele denklemini "sınıfın sorunları mı, Kürt sorunu mu?" gibi yanlış bir tarzda kuruyor, Kürt sorunu işçi sınıfının diğer güncel ve tarihsel görevlerinin bir alternatifi haline getiriyor ve böylece Kürt sorunu Türkiye işçi sınıfının bir sorunu olmaktan çıkıyor. Biz bu bakışa yalnızca ekonomizm değil, aynı zamanda sosyal şovenizm diyoruz. Bir kez mücadele denklemi böyle kurulup Kürt sorunu işçi sınıfının diğer temel görevlerinin bir alternatifi haline gelince bizim "bilge yazarımız" da kendince sosyal şovenizme düşmemek için, farkında olmadan sıkça eleştirdiği ekonomizm batağına sürükleniyor. Ve bir başka uca savrulur bize "ittifak olmayan bir ittifak politikasını" empoze ediyor.

Lenin okurları, Lenin'in politik yaşamının büyük bir bölümünün İkinci Enternasyonale egemen olan ekonomizm ve sosyal şovenizme karşı mücadeleyle geçtiğini bilir. Oysaki, Lenin İkinci Enternasyonalin birbirini sembiyotik ilişki içinde besleyen ekonomist ve sosyal şoven anlayışı karşısında Rusya gibi "ezilen halklar hapisanesi" bir ülkede işçi sınıfının kurtuluş mücadelesi ile ezilen halkların kurtuluş mücadelesini enternasyonalist, devrimci politik bir eksende birleştirmeyi başarmış ve dünyaya yeni bir çığır açan Ekim Devrimi'nin yolunu açmıştı. Lenin, Marksizmi bir dogma gibi kavrayan politik muarızlarından nitelikle farklı olarak, Marx'ın 19. yüzyıl ortalarında gelişen işçi mücadeleleri sırasında ileri sürdüğü "bütün ülkelerin işçileri birleşin!" sloganını, "bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşin!" sloganıyla yaratıcı bir tarzda Rusya koşullarına uyarlayarak 20. yüzyılın devrimci Marksizmi olarak tarihteki yerini aldı.

Bizim "bilge yazarımız" ne düşünür, onu bilmiyorum ama SDP'ye bu Marksist-Leninist öğretiyi yön veriyor. Kediye göre budu... SDP de bu öğretiyi

işığında “iki ülke realitesi”ni temel alarak Türkiye işçi sınıfının, emekçilerinin kurtuluş mücadelesi ile ezilen ve varlığı inkar edilen Kürt halkının özgürlük mücadelesini “birleşik bir devrim” süreciyle, kesintisiz bir devrim anlayışı içinde sosyalizme taşımak için sosyalist siyaset arenasında yerini almış bulunuyor. İşte bu nedenle Kürt özgürlük hareketi ile bu hareket ile ittifaka açık enternasyonalist sosyalizmin stratejik ittifakında ısrar ediyor. Kürt sorununu Türkiye işçi sınıfının mücadele dağarcığından atan TKP gibi sosyal şoven partilerle de, Türkiye işçi sınıfının, emekçilerinin kurtuluşunu ufkundan silmiş bizim “bilge yazarımız” gibi ekonomist bakış açısına sahip olanlarla da teorik, ideolojik mücadelesini sürdürüyor.

Ne yazık ki, bizim “bilge yazarımız” bize bir ittifak önermiyor. Biz bunu da anlayabiliyoruz. Bunlar Türkiye sosyalist hareketinin çok parçalı yapısı, başarısız birlik deneyimleri ve örgütsel zayıflıklarından hareketle, artık verili sosyalist hareketin öncülük edebileceği bir Türkiye devriminden umutlarını kesmiş bulunuyorlar. Kendi güncel ve tarihsel görevlerini Kürt özgürlük hareketine havale etme aymazlığının ve sorumsuzluğunun farkında oldukları için, bunu açıktan söyleyemiyor, ama kendi dışındaki bütün bir sosyalist hareketi aynı çuvala doldurarak, eleştiri oklarını yöneltiyorlar. Örneğin, TKP gibi sol milliyetçi partilerle SDP gibi enternasyonalist sosyalist partileri aynı eleştirinin konusu yapmakta beis görmüyorlar. Sanki bu ülkede tek sosyalizm anlayışı ve tek politik çizgiye sahip yekpare bir sosyalist hareket varmış gibi herkesi aynı kefeye koyarak gazete köşelerinden, internet sitelerinden karalama kampanyalarını sürdürüyorlar.

Her şeyden önce bu tür kampanyaların bizlere olduğu kadar Kürt özgürlük hareketine de zarar vereceğini görmek gerekir. Bugün Kürt özgürlük hareketinin temel ihtiyacı, Türkiye sosyalist hareketinden üç beş kadronun saflarına katılması değildir. Elbette, Kürt özgürlük hareketinin saflarına katılanların, o harekete de katkıları olacağı yadsınamaz. Ancak, görünür gelecekte Kürt özgürlük hareketine azami katkı sunmak isteyenlerin temel görevi şu olmalıdır: bir yandan “Batı”da siyasal sınıf hareketi ile onun güncel ve tarihsel eylemine öncülük edebilecek yetenekte bir enternasyonalist, çoğulcu, birleşik devrimci partiyi inşa etmeye çalışmak, bir yandan da Kürt özgürlük hareketi ile bir “stratejik ittifak”ı sıcak mücadele içinde kuracak, geliştirecek çalışmaları yoğunlaştırmak. “Birleşik bir coğrafya”da ekonomizme ve sosyal şovenizme karşı enternasyonalist devrimci çizgi böyle geliştirilebilir. DBH bu bakımdan büyük bir imkandır, bu imkanı iyi değerlendirmek gerekir.

“Tasfiye” iddiasına gelince...

Bizim “bilge yazarımız” ve onun gibi düşünenlerin bu satırların yazarını eleştiri bombardımanına tutmalarının biricik nedeni, onu SDP içinde devreye sokulan “partiyi tasfiye planları”nı boşa çıkaran “bir engel” olarak görmeleridir. F. Koçali'nin genel başkan sıfatını kullanarak SDP'yi tasfiye etmek istiyorlardı. Başaramadılar.**

Şimdi ise DBH'yı tasfiye için kolları sıvamış bulunuyorlar. Çünkü, çatı partisinin DBH adı altında süren “hazırlık ve inşaa süreci” onların öngördüğü politik çerçeve ve “güç merkezi” vasıtasıyla şekillenmiyor.

DBH yalnızca Kürt özgürlük hareketinin Demokratik Cumhuriyet teziyle şekillenmiş bir program ve onun politik çizgisine tabi olan bir “ittifak politikası” tarifi yapmıyor. Bu arkadaşlar, bu nedenle 27-28 Haziran Toplantısında alkışlarla kabul edilen ve Demokratik Cumhuriyet talebini de kapsamlı bir biçimde içeren sonuç metnine de burun kıvrıyor, sahip çıkmıyorlar.

Bu tartışma yeni değil ve biraz eskiye dayanıyor. F. Koçali'nin istifasıyla genel başkan seçimi için toplanan SDP 2. Olağanüstü Konferansı arifesinde, Haziran 2009'da parti üyelerine yazdığım bir “açık mektup”ta görüşlerimi parti üleriyle paylaşmıştım. İşte bu tartışmanın kısa bir özeti:

“Filiz Koçali, 12.4.2009 tarihli **Günlük** gazetesinde yayınlanan “‘En geniş güçler’ nasıl birleşecek?” başlıklı yazıda (...) “Kürt sorununda çözümsüzlük ve askeri vesayete hayır diyen herkese çatı partisinde yer var.” diyor. Koçali'ye göre minimize edilmiş bu iki talebe “evet” diyen herkes, işçilerin, emekçilerin ve ezilenlerin diğer temel ve öncelikli sorunları konusunda ne söylerse söylesin çatı partisinde yer alabilir.

Peki SDP'nin Üçüncü Konferans kararı ne diyor:

“(...) Konferans, Çatı partisinin işçilerin, emekçilerin, ezilenlerin temel taleplerini eksen alan bir demokrasi programı temelinde kurulabileceğini belirtir (...)”

Üçüncü Konferans muhtemel “çatı partisinin işçilerin, emekçilerin, ezilenlerin temel taleplerini eksen alan bir demokrasi programı temelinde kurulabileceğini” belirtiyor. Konferans yalnızca Kürt sorunu ve militarizme karşı mücadelede değil, emperyalizm, kapitalizm, cinsiyetçilik, devletçi laiklik, ekolojik sorunlar gibi temel sorunlara karşı mücadelede de “asgari politik ortaklık” ile şekillenecek bir programın altını çiziyor. (...)

Koçali bu sorunlara karşı mücadelede “asgari politik ortaklığa” dahi gerek görmeyerek, programı “Kürt sorununda çözümsüzlük ve askeri vesayete hayır” ile sınırlayarak, konferans kararını bir çırpıda geminin bordasından atıyor.

Bu sol liberalizm değil de nedir?

Bu demokrasi mücadelesini sınıfsal içerikten yoksun, işçi sınıfının ve emekçilerin temel sorunlarından azade, devrim stratejisinden bağışık “demokratizm”e indirgemek değil de nedir?

Bunlar Türkiye sosyalist hareketinin çok parçalı yapısı, başarısız birlik deneyimleri ve örgütsel zayıflıklarından hareketle, artık verili sosyalist hareketin öncülük edebileceği bir Türkiye devriminden umutlarını kesmiş bulunuyorlar. Kendi güncel ve tarihsel görevlerini Kürt özgürlük hareketine havale etme aymazlığının ve sorumsuzluğunun farkında oldukları için, bunu açıktan söyleyemiyor, ama kendi dışındaki bütün bir sosyalist hareketi aynı çuvala doldurarak, eleştiri oklarını yöneltiyorlar.

Koçali'nin çizdiği sınır, yalnızca çatı partisinin merkezinde yer alacak güçleri değiştirmekle kalmıyor, muhtemel partinin imkânlarını da ortadan kaldırıyor.

Birincisi, bu sınır Kürt özgürlük hareketi ile aynı çatı altında buluşmak isteyen sosyalistleri daha baştan çatının dışına itiyor. Hangi sosyalist çevre sadece bu iki asgari sorunla bir parti kurmak ister. Bırakınız başka sosyalistleri bu bakış açısı esasen SDP'yi dahi dışında bırakıyor. Bir parti düşünün ki, kuruluşundan beri Kürt özgürlük hareketi ile sosyalist hareketin “stratejik ittifak”ı diye yatıp kalkıyor, ama genel başkanının ağzından öyle bir politik çerçeve ileri sürüyor ki, kendi bile o çerçevenin dışında kalıyor.

İkincisi, bu iki minimize edilmiş sorunla bir çatı partisi kurulamaz. Bazıları kurmaya yeltense bile işçiler, emekçiler, aleviler, kadınlar, ulusal azınlıklar, ekolojistler, aydınlar, sanatçılar, yazarlar... yer almaz. Ama elbette, bu iki sorunu eksen alan başka türden cepheler, eylem birlikleri kurulabilir. Örneğin Kürt sorununun demokratik politik çözümü için mücadele edecek bir “barış cephesi” olabilir. Nitekim Barış Meclisi bu amaçla kurulmuş bir oluşumdur.

Örneğin, militarizme karşı mücadelede, sırf “askeri vesayete” karşı olan güçleri içeren bir “anti militarist cephe” de kurulabilir. Ama emek, barış, özgürlük ve demokrasi güçlerinin temel dinamikleri dışlanarak sözcüğün gerçek anlamına uygun bir “demokrasi cephesi” kurulamaz.

Üçüncüsü, bu iki sorunla sınırlı politika yapacak bir parti, bugün DTP gibi tutarlı bir “Kürt partisi” bile olamaz. Eğer istenen Türkiye devrimini pas geçen bir Kürt partisi ise çatı partisine ne gerek var. Kürt özgürlük hareketi ve onun legal partisi DTP bu işlevi zaten hakkıyla yerine getiriyor. Kaldı ki, eğer Kürt halkı ve onun politik temsilcileri yeni bir Kürt partisine ihtiyaç duyarlarsa kendi özgür iradeleriyle kurarlardı.

Dördüncüsü, Kürt özgürlük hareketi de Koçali ve içinde yer aldığı fraksiyon gibi düşünmüyor. Kürt özgürlük hareketi Türkiye solu ile stratejik bir ittifak kurmak istiyor. Muhtemel parti programının yalnızca Kürt sorununu değil, emekçilerin ve ezilenlerin öncelikli taleplerini içeren bir

Egemen güçler "demokratik açılım" sürecini kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda, kendi inisiyatifleriyle tamamlamak istiyorlardı. Bu siyasal demokrasi oyunu Kürt özgürlük hareketi tarafından bozulmuş oldu. Ve "mola zamanı" dediler. Onlar devlet ve sistemin ön kabul sınırlarını aşacak, çıkarlarını zedeleyecek, süreci öngördükleri çerçevenin dışına taşıyacak hiçbir inisiyatife, girişime ve güce tahammül gösteremezler. Son örnekte de vurgulandığı gibi oligarşinin Kürt özgürlük hareketini tasfiye planlarının sınıfsal içerikten yoksun, sınıflar üstü bir "hümanist demokrasi" olduğunu kim iddia edebilir?

kapsamda olması gerektiğinde ısrar ediyor. Çatı partisine de bu anlamda stratejik değer biçtiğini her platformda yazılı ve sözlü olarak dile getiriyor. Kürt özgürlük hareketinin önderi İmralı'dan "çatı aynı zamanda anti tekel mücadele de vermelidir" diyor. Bir sosyalist partinin genel başkanı vesayet ve çözümsüzlükten başka her sorunu dışarıda bırakmayı en geniş çerçeve için zorunlu koşul olarak dayatıyor."

Bu tartışmalar bu kadar açıkken, bizim "bilge yazarımız" Koçali ve arkadaşlarının tasfiye edildiğini, biz ise bu görüşlerle SDP'nin tasfiye edilmek istendiğini iddia ediyoruz. Elbette bundan sonrasına okuyucu karar verecek. Ancak, aynı mektupta Koçali'nin tasfiye edildiği iddialarına şu yanıt vermişim: "Koçali esastan karşı olduğu parti görüşlerinin politik sözcülüğünü yapmak istemediği, sol liberal bir çizgiyi benimsemeyen "büyük çoğunluk"tan umudunu kestiği, görünür gelecekte SDP'de sol liberal bir gelecek görmediği, "büyük çoğunluk"un parti görüşlerini eksen alan bir genel başkanlık ısrarı karşısında "iktidar tekeli"ni yitirdiği için istifa etti. Dogma haline getirdiği bu çizginin başka platformlarda sözcülüğünü yapmak için kendini özgürleştirdi."

SDP'deki politik çizgi ve çatı partisi programına dair tartışmalar ile istifaların gerekçesinin özü ve özeti budur.

Demokrasi ve demokrasi mücadelesi sorununa gelince bizim "bilge yazarımız", demokrasinin bir "eşitlik rejimi" olduğunu söylüyor. Genelde böyle söylenir.

Bu söylem kapitalizm koşullarında ideolojik bir yanılısıyla sürekli bir biçimde kendini yeniden üretir. Egemenlerin ideolojik hegemonya aygıtlarınca sürekli olarak herkesin aynı şemsiye altında eşitleneceği empoze edilir. Oysaki ezilenlerin (ezilen sınıf, ezilen ulus, ezilen cins) demokrasi mücadelesi pratiği kapitalizm koşullarında böyle bir demokrasinin olmadığına işaret eder ve bir bakıma bizim "bilge yazarımızı" tekzip eder. Çünkü burjuva demokrasininin siyasal alandaki yegane eşitlik anlayışı "hukuksal eşitlik"tir. Ve bütün siyasal hak ve özgürlükler bu hukuk çerçevesinde belirlenir.

Ne var ki, toplumsal alanda eşit olmayanların yalnızca hukuksal düzlemde eşitlenmesi, özünde

verili eşitsizliği "hukuk örtüsü" altında yeniden üretmekten başka bir işlev görmez. Egemen güçlerin yüksek çıkarlarının söz konusu olduğu sınır, bir başka deyişle "kapitalist sistemin ön kabul sınırları" ezilenler için öngörülen demokrasinin de kabul sınırlarıdır. Son günlerde bu yaklaşımın çıplak örneğini "demokratik açılım" tartışmalarında gördük, yaşadık. DTP'nin barış gruplarını coşkulu bir kitle eşliğinde karşılaşmasına devlet ve sistem güçlerinin gösterdiği sert tepkinin nedeni, gerçekte çeyrek yüzyıldır bir devlet politikası olarak sürdürülen "kirli savaş" sebebiyle sermayenin tıkanmış nefes borularını açmayı ve önünde engel olarak gördüğü Kürt özgürlük hareketini kısmi reformlarla tasfiye etmeyi amaçlayan ve "demokratik açılım" adı altında devreye sokulan "tasfiye planı"nın üzerindeki kisvenin yırtılıp atılarak gün ışığına çıkarılmış olmasıydı.

Egemen güçler "demokratik açılım" sürecini kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda, kendi inisiyatifleriyle tamamlamak istiyorlardı. Bu siyasal demokrasi oyunu Kürt özgürlük hareketi tarafından bozulmuş oldu. Ve "mola zamanı" dediler. Onlar devlet ve sistemin ön kabul sınırlarını aşacak, çıkarlarını zedeleyecek, süreci öngördükleri çerçevenin dışına taşıyacak hiçbir inisiyatife, girişime ve güce tahammül gösteremezler. Son örnekte de vurgulandığı gibi oligarşinin Kürt özgürlük hareketini tasfiye planlarının sınıfsal içerikten yoksun, sınıflar üstü bir "hümanist demokrasi" olduğunu kim iddia edebilir?

Bu satırların yazarı sınıfsal içerikten yoksun bir demokrasinin "demokratizm" olduğunda hala ısrarlıdır. Çok doğru olarak "devrimci demokrasi"den söz eden T. Şen, sanki "devrimci demokrasi" sınıfsal içerikten yoksun, kendinden menkul bir demokrasi anlayışymış gibi, biz olay ve olgulara sınıf mücadelesinin prizmasında kırarak yaklaşmalıyız" dediğimiz zaman hiddetle itiraz ediyor. Kanımca bizim "bilge yazarımız", "olay ve olgulara sınıf perspektifiyle ele almalı, sınıf mücadelesinin prizmasında kırarak yaklaşmalıyız" saptamamızı, mekanik biçimde "kaba sınıfçılık" olarak algılıyor, ezilen sınıf dışında, ezilen ulusun ve ezilen cinsin bağımsız örgütlenmesi ve mücadelesini dışlayan "sınıf indirgemeci" bir politika olduğuna hükmediyor. Oysa, ezen ulus sosyalistleri olarak, Kürt sorununa, yegane bilimsel dünya görüşü olan sınıf perspektifiyle baktığımız için, kendimize yukarıda değinilen pek çok güncel ve tarihsel görevi çıkarabiliyoruz.

Örneğin, SDP Kürt özgürlük hareketi ile "stratejik ittifak" anlayışında olduğu halde, Talabani ve Barzani'nin emperyalist güçlerle işbirlikçi çizgisine kesin bir dille karşı çıkıyor. Barzani ve Talabani çizgisiyle bırakınız "stratejik ittifakı", her hangi bir dayanışma eylemi yapmak istemiyor. Bunun nedeni hangi bakış açısı olabilir? Bizim "bilge yazarımız" aklına her geleni söylemek yerine, bu söylemler üzerine düşünmeyi de denemelidir.

Örneğin, son zamanlarda liberal demokrasinin meziyetlerinden, liberal demokrasinin geniş ufkundan söz edenler çoğalıyor. Ne kadar "eşitlikçi ve özgürlükçü bir rejim" olduğundan dem vuruluyor. Yukarıda da değindiğimiz gibi tarihsel olarak liberal düşünce sahiplerinin ileri sürdüğü "eşitlik, özgürlük, kardeşlik" ideallerine dayanan demokrasi anlayışı, kapitalizm koşullarında, özgün içeriğinden arınmış, emekçileri ve ezilenleri kapitalist sisteme entegre etmek amacıyla kullanılan etkili bir ajitasyon ve propaganda aracına dönüşmüştür.

Liberal demokrasinin siyasal temeli örgütsüzlüğe, toplumsal temeli eşitsizliğe dayanır. Ve birbirini diyalektik biçimde besleyerek kendini yeniden üretir. Liberal burjuvazi, egemen sınıf olarak kendini devlet biçiminde örgütlediği halde, işçi sınıfının ve ezilen halkların devlet biçiminde örgütlenmesine şiddetle karşı çıkmaktadır. Bugün "demokratik açılım"a sıkça vurgu yapan ve hükümete destek veren liberal çevreler Kürt halkının devlet kurma ve ayrılma hakkına şiddetle karşı çıkmakta, yalnızca "bireysel özgürlükleri" reva görmektedirler.

Aynı yaklaşımı toplumsal alanda da görmekteyiz. Liberal burjuvazinin işçi sınıfına, emekçilere ve ezilenlere öngördüğü "maksimum eşitlik sınırı", sözde bir "temiz ve insancıl kapitalizm"dir. İşçi sınıfının ve emekçilerin mücadelesi, devlet ve sistemin önkabullerini zorlamaya başladığı zaman da aynı tutumu geliştireceklerine dair en küçük bir kuşku duymamak gerekir.

Oligarşinin sürekli ve sistemli baskıları karşısında bunalanların yaşamlarını sürdürebilmeleri için verili koşullarda bir "soluk borusu" olarak gördükleri liberal demokrasiye itibar etmelerini elbette anlamak mümkündür. Ancak, bütün bunları tersinden kuveden fiile dönüştürecek, işçi sınıfının, emekçilerin ve ezilen halkların kurtuluşunun ve özgürleşmesinin yolunu açacak yetenekteki tek demokrasi sosyalist demokrasidir.

Sonuç olarak, eğer bizim "bilge yazarımız"ın temel sorunu, Kürt özgürlük hareketine bütünüyle tabi olmak, ona iltihak etmek değil de, Demokratik Cumhuriyeti de içeren bir stratejik ittifak ilişkisi ise hem SDP'nin Üçüncü Konferans kararı bu talebi maksimum düzeyde içeriyor, hem de DBH'nın Haziran 2009'daki sonuç metni böyle bir ittifak politikasının geliştirilmesine imkan sağlayan "asgari politik çerçeveyi" oluşturmuş bulunuyor.

Şimdi bizim "bilge yazarımız"a soruyorum:

1. İstenilen gerçek anlamda Kürt özgürlük hareketiyle bir "stratejik ittifak" mıdır, yoksa ona tabi olmak, bir tür iltihak etmek midir?

2. Eğer, bir "tabi olma, iltihak etme"den söz edilmiyorsa, Demokratik Cumhuriyet talebini adı ve içeriğiyle içermiş bulunan DBH sonuç metninde öngörülen çatı partisinin "hazırlık ve inşaa sürecine" katılmaya ve bu sürecin aktif bir öznesi olmak için kolları sıvamaya var mıdır?

Göreceksiniz, bizim "bilge yazarımız" bu sorulara olumlu yanıt vermeyecek, kırk dereden su getirerek yalancı pehlivanlar gibi peşrev çekmeye devam edecektir.

Umarım benimki önyargıdır, umarım önyargılarım beni yanıltır.

NOTLAR:

* Öncelikle şunu belirtmek yararlı olacaktır. Bizim "bilge yazarımız" görüşlerini temellendirmek için aklına gelen her şeyi yazmış. Bu nedenle Kürt sorunu ve militarizm gibi demokrasi mücadelesinin vazgeçilmez temel sorunlarına dair polemiklere zorunlu olmadıkça çeşitli yönleriyle irdeleyici yanıtlar vermeyi gerekli görmüyorum. Çünkü, yıllarını şovenizme ve militarizme karşı mücadeleye hasretmiş SDP gibi bir partiye yönelik eleştirileri ciddiye almıyorum. Tereciye tere satmaya çalışan acemi satıcının çığırkanlığı olarak değerlendiriyorum. Ve yazının başlığından da anlaşılacağı gibi kendimi "stratejik ittifak" konusuyla sınırlıyorum.

** F. Koçali'yle parti içinde yaşanan çatı partisi programı ve çizgisine dair tartışmaların, aynı zamanda örgütsel sorunları da içeriyor olması dolayısıyla internet sitelerine, dergi sayfalarına taşınmasını uygun görmemişim. Ancak, F. Koçali ve arkadaşlarıyla parti üyelerine yazdığım "açık mektup"un bir bölümünün bu yazı vasıtasıyla SDP dışındaki politik platformlara taşınmasının sorumluluğu bana değil, T. Şen ve onun yazdığı internet sitesine ait olduğunun özellikle altını çizmek isterim.